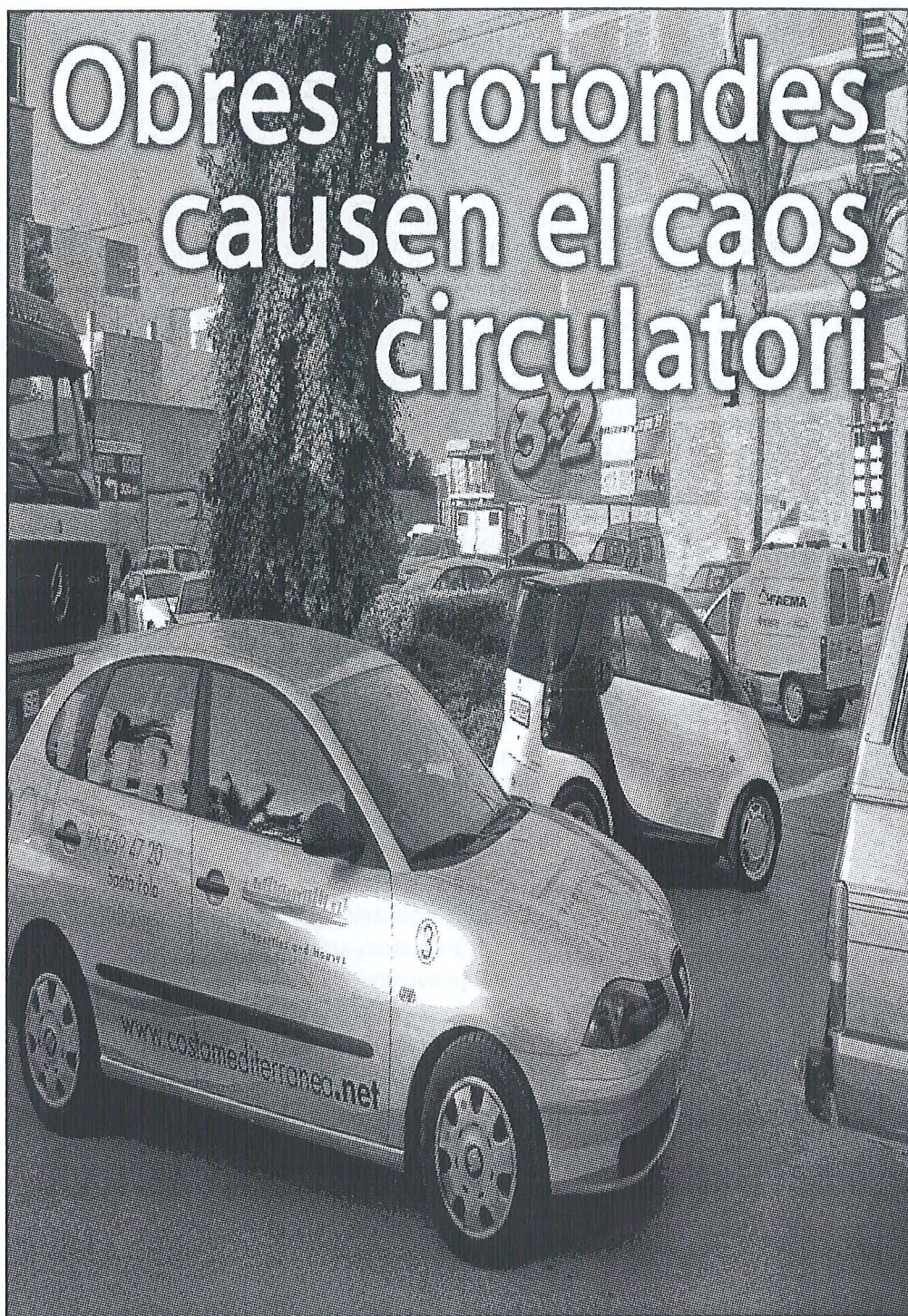

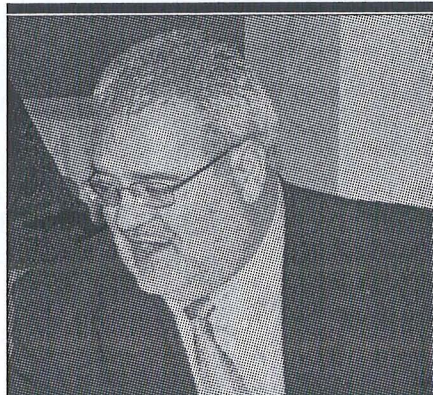
l'aveu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 12 de novembre de 2004 • Núm. 458 • Any X • 0.75 Euros

INCENDI: Un devastador incendi va cremar la
matinada de dimecres el Puig de la Nau

**Obres i rotondes
causen el caos
circulatori**

**La Cooperativa de
Benicarló és la que més
factura de Castelló**

**Presentats els
homenatjats dels
XVI Premis Alambor**

458

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

2

EDITORIAL

La mala circulació s'ha anat intensificant en els darrers anys per polítiques errònies

3

EL TEMA

El poble es troba aquests dies ple d'obres amb carrers tallats i rotondes que provoquen el caos

6

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

8

MISCEL·LÀNIA

Tolito, l'incendi de darrera hora al Puig i un concert genial conformen la secció

15

ESPORTS

El CD Benicarló torna a fluixejar a la segona part. D'altra banda el CDB juvenil s'imposa a l'Alboraia per 2-1

La mala circulació

Diu un refrany popular que per a la mala circulació són bones les cebes. No, no anem a proposar que a cada cantonada es penge un manoll de cebes. Encara no ens hem tornat tant bojós, però amb la marxa que portem potser ens ho haurem de plantejar o, plantejar-ho, als governants d'aquest poble que s'encarreguen de fer que la circulació rodada siga més fluïda. És obvi que en aquest poble circular per certes zones, circular a certes hores o, circular quan cauen quatre gotes és tota una odissea. Això és difícil negar-ho.

Segons el nostre punt de vista, aquest problema, s'ha anat intensificant alarmantment en els últims anys. La desaparició dels llocs d'aparcament, provocats per una peatonalització que no havia previst que passaria amb el desplaçament de tots els vehicles que ocupaven aquests zones, juntament amb l'augment de la població i amb una nefasta programació urbanística, que no va preveure adequar els carrers a tot allò que abans hem esmentat, ens ha conduït a aquest carreró sense sortida en que s'ha convertit el trànsit rodat a la nostra ciutat.

Hores d'ara, després de la panacea en

que van convertir el famós estudi del RACC, del qual, poca cosa hem vist, si tenim en compte que seguim tenint els mateixos problemes que abans i, que el més visible, ha estat ficar més rotondetes o "bunyols" a dojo, que l'únic que han fet és provocar més problemes, juntament amb la nul·la informació del canvis circulatoris que se fan a la ciutat, podem concloure que a Benicarló el trànsit rodat és una cosa d'anar per casa.

No sabem que era el que preveia aquest estudi, com tampoc sabem el que preveuen els nostres governants. Amb aquesta "responsable transparència", l'únic que sabem és que circular per la nostra ciutat segueix sent una odissea i que la cosa va per a llarg. Tenim assegurada durant un bon temps una mala circulació.

debenicarló

CARXOFA: una bona truita de carxofes per tots aquells conductor, que no en són molts, que respectes al que anem a peu i ens deixen passar en els passos de vianants. No és una norma de cortesia reconèixer els dret del vianants però en aquest poble sense llei hem d'agrair a qui mínimament ens respecta.

PANISSOLA: passades les festes d'enguany van tirar una capa d'asfalt al carrer Joan XXIII. Doncs bé, ja han fet una sèquia per a passar cables. La previsió del nostre estimat regidor d'obres i ?cervells? i megaregidor és genial, ho té tot controlat i previst. Llàstima de diners que paguem el benicarlós.

Nul·la gestió del trànsit viari

Els canvis circulatoris i les minirotondes generen una circulació caòtica

text REDACCIÓ

El tall del carrer Pius XII ha posat en evidència les greus deficiències que té el sistema de trànsit de Benicarló. Deixar sense circulació un dels principals vials de la ciutat durant tres mesos, que inclouen la campanya nadalenca, no fa sinó, empitjorar les coses per als ciutadans, que es veuen obligats al llarg de tot l'any a suportar embotellaments provocats per la gairebé nul·la gestió en matèria de regulació del trànsit rodat a la ciutat. Les mancances són, sens dubte, evidents. La breu anàlisi que aquesta setmana proposa **La Veu** s'ha fet sense tenir en compte un factor que en la nostra ciutat sol tenir conseqüències catastròfiques per a la circulació: la pluja. I no és estrany, perquè ací amb quatre gotes ja es formen unes cues monumentals, però quan arriba el llevant la cosa es per a tornar-se boig.

TRAMA MEDIEVAL I SOLUCIONS PARCIAIS

Benicarló té un nucli antic basat en un urbanisme que és herència de l'època medieval i en el qual es poden trobar carrerons estretes amb complicats racons. Sobre aquesta base ha crescut en sentit radial la ciutat que encara que ha anat conformant carrers paral·lels i illes organitzades, no ha evitat que les principals avingudes desemboquen en el centre de la ciutat. La peatonalització del casc històric de la ciutat, a més de deixar sense aparcament als nombrosos veïns de la zona, va provocar que els carrers circumdants hagueren de suportar el pas d'un major nombre de vehicles i major nombre d'aparcaments. Per exemple, La Volta, què, amb sentit únic, recull el trànsit procedent de la part sud de la població. El vial, no obstant això, és incapaç d'absor-

bir el trànsit diari i no pot considerarse en cap cas com un vial de descongestió del centre de la ciutat. D'altra banda, el canvi en el sentit de la circulació de la plaça Constitució cridat a ser la panacea que salvés Benicarló de la congestió automobilística diària, s'ha quedat només en això, un simple canvi de direccions. El famós estudi que el RACC va realitzar a Benicarló va llançar uns

“S'ha reduït la rotonda que comunica el Passeig Marítim amb l'Avgda. Iecla”

resultats aterridors: més de 18.000 vehicles passen per les dues rotondes que existien. El canvi del sentit de la circulació, si bé és cert que va ajudar a minorar les conseqüències d'un parc automobilístic desmesurat per a una ciutat com Benicarló, tampoc ha estat la solució als problemes existents. A més, cal sumar la nefasta construcció del "bunyol" o rotondeta del Passeig Ferreres

Bretó. Hores d'ara i, després de mesos de comprovar que camions i autobusos que la utilitzen han de fer diverses maniobres per a sortejar-la, ningú s'ha dignat a fer-la més estreta o, buscar una solució alternativa. Sí que s'ha reduït, no obstant això, la rotonda que comunica el Passeig Marítim amb l'avinguda Iecla, que suporta ara tot el trànsit que circulava per Pius XII. En aquest cas, tant a l'inici com al final de la citada avinguda, s'han pres mesures perquè el trànsit siga més fluid. Això no impedeix que els embussos se segueixin produint, sobretot a hores punta com són l'entrada i sortida dels col·legis i fàbriques. A aquestes hores, segueix sent millor quedar-se a casa. La situació en la zona, d'altra banda, encara pot complicar-se més. El dimecres serà traslladat, el pròxim 17 de novembre, al carrer València i durant les hores de celebració, el carrer Doctor Coll, quedarà tancada al trànsit. La baixada de l'autobús serà anul·lada i, ara per ara, ningú és capaç de preveure amb certesa el que passarà.

També està previst pel que hem pogut esbrinar la col·locació d'una altre "bunyol" o rotondeta, entre la

Sense carrers de descongestió

ve de la pàgina anterior

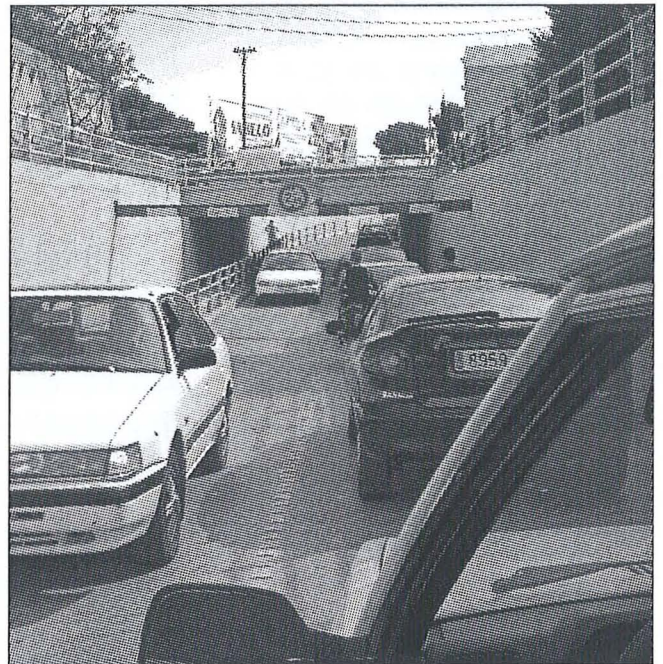
prolongació de l'avinguda Iecla i Mendez Núñez. Si no n'hi havia prou amb l'experiència de Ferreres Bretó, es torna a caure en el mateix parany, una altra mini rotonda que l'únic que farà serà provocar més problemes que beneficis. Igualment, a la cruïlla amb el carrer de la Mar, s'ha ficat un senyal d'aturar-se, tenint ara preferència els que venen per l'avinguda Iecla. No sabem si serà definitiu o si servirà per a alguna cosa, però el que si sabem és que ja ha provocat unes quantes topades i ensurts a alguns vehicles.

SENSE SOLUCIÓ, SENSE INFORMACIÓ

La ciutat manca de grans avingudes de descongestió perifèriques, encara que si que estan previstes en el PGOU. Una d'elles, l'Avinguda de les Corts Valencianes, ja ha començat a ser desenvolupada, encara que surt amb la mancança, no sabem per quina raó, d'haver estat dissenyada amb un únic carril per banda. Encara així pot ajudar a descongestionar el trànsit a la zona sud de la ciutat, però quedarien pendents l'entrada pel carrer Sant Francesc o des de l'avinguda Catalunya. Com també queden pendents l'entrada sud (la del quartel de la Guardia Civil), que s'ha convertit en un coll de botella sense solució, igual que el de l'entrada per la carretera de Càlig, amb un pas soterrat, menudet i escagarrancit, que ja de per si provoca cues monumentals, però que a més, quan plouen quatre gotes es converteix en una ratonera

per els despistats (i no tan despistats).

Només hem ficat el dit a la nafra d'una ferida que cada dos per tres rep una "tiritita", però no una solució global, que seria el necessari per estalviar-nos la majoria dels problemes del trànsit rodat a la nostra ciutat. Encara així, independentment que els canvis de circulació es facen amb més o menys seny, s'evidencia una manca molt gran d'informació cap els veïns, amb la qual cosa, les solucions, s'acaben convertint en un altre problema afegit.

Un conservatori car de mantindre

text REDACCIÓ

Francisco Flos, regidor de cultura de Benicarló, ha reclamat que la Direcció General d'Educació es faça càrrec del Conservatori de Música Mestre Feliu de la ciutat. Flos ha denunciat que l'ajuntament està suportant el 60% del cost del manteniment del conservatori, que "utilitzen 14 municipis del Alt i Baix Maestrat" i que aquesta situació no es veu recompensada per part de la Conselleria amb una aportació suficient per a assolir equilibrar les despeses que suposen per al municipi. Flos ha explicat que les fonts de finançament del conservatori de música són "l'aportació de la Conselleria, les matrícules que paguen els alumnes i el que aporta l'ajuntament de Benicarló". Aquest any, les matrícules dels 243 alumnes que realitzaran estudis musicals han suposat un ingrés en les arques municipals de 32.881'12 euros, que no són suficients per a cobrir les

despeses que suposen el manteniment de les instal·lacions i el pagament dels sous dels professors del centre.

Flos va incidir en que "s'aporte més subvenció per part de la Conselleria". Una de les solucions que a curt termini s'ha plantejat per a solucionar el problema és "l'augment de les taxes que paguen els alumnes per matrícula" que fins al moment eren les que Conselleria marca per a tots els conservatoris. En aquest sentit, assegura que aquesta mesura "s'està estudiant de cara a la nova ordenança que s'està preparant". Flos ha argumentat que una bona solució seria que tots els municipis que aporten alumnes al centre contribuïren en el finançament "però això és administrativament molt complicat", assegura. La solució, per tant, passa per l'augment de les taxes de matriculació, que en el cas dels alumnes benicarlondos, es mantindrien en l'import que marca la conselleria.

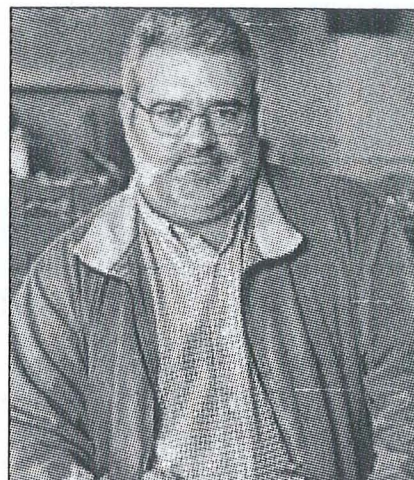
Presentats els Alambor 2004

text REDACCIÓ

Greix, carbó, pigments i sang. Amb aquests materials, l'artista benicarlando **Jaume Rolíndez Garayoa** ha bastit el cartell de la pròxima edició dels premis Alambor que es lliuraran el dia 27 en el transcurs d'un sopar al Parador de Turisme. El disseny original s'ha pintat sobre pedra, imitant les tècniques dels artistes que fa set mil anys van decorar els abrics i coves de les nostres comarques. Rolíndez, que sent una implicació íntima i personal amb aquells pintors, s'ha inspirat en els abrics d'Ulldecona. En el transcurs de l'acte, que va acollir la *Penya Setrill*, els escriptors **Manel García** i **Jaume Rolíndez Fonollosa** van presentar l'obra *Profecia del Papa Luna*, que ha estat escrita a quatre mans i suposa la incursió dels autors en el l'Àmbit de la literatura juvenil. El llibre, editat per *Onada Edicions*, aborda la història d'una colla de xiquets capficats en salvar el patrimoni de les nostres terres. L'associació cultural Alambor ultima els detalls d'una nova edició d'un dels premis més prestigiosos del panorama cultural valencià:

Els Alambor. L'entusiasme i l'empena del col·lectiu alamborià ha fet possible la plena consolidació d'esta convocatòria, que edició rere edició, reuneix a la ciutat a distingides figures de l'àmbit literari, la investigació científica i l'activisme cívic. Enguany, però, les dificultats financeres que travessa l'associació han obligat a cancel·lar la convocatòria dels premis de recerca històrica i investigació idiomàtica. Alambor ha decidit estalviar recursos i dedicar els fons a publicar les obres guanyadores del premi de narrativa, que s'ha guanyat un gran prestigi tot i la minsa dotació econòmica amb que compta: 1000 Euros. **Vicent Usó** serà l'escriptor convidat de la present edició. **L'Observatori de l'Ebre**, el director de cinema **Ventura Pons** i el secretari general de la *Unió de Llaureadors i Ramaders*, **Joan Brusca**, seran els homenatjats en aquesta ocasió per les seues respectives tasques als camps científic, cultural i cívic.

L'acte de lliurament serà conduït pels comunicadors **Mabel Martí**, periodista de l'espai *El Club de TV3* i del cap d'informatius de *Ràdio Èxit-Punto Ràdio a Eivissa i Formentera*, **Jordi Maura**.

Joan Brusca, un dels premiats

La presentadora, Mabel Martí

Mans per a mirar

Les mans són la temàtica central del sisè certamen de fotografia Ciutat de Benicarló, que acaba de fallar-se. Els guanyadors d'esta nova edició han sigut **Carlos Barberà Mestre**, d'Alcossebre, que s'emporta els 450 Euros del primer premi, la benicarlanda **Silvia Petite** - companya de l'*Actual Televisió* -, i l'alacantina **Maria Zambrana**, que ha quedat en tercer lloc. En esta ocasió, han estat 118 les obres presentades a concurs.

L'objectiu de les càmeres s'ha

centrat en el llenguatge gestual i l'expressivitat de les mans, que en les fotografies guanyadores cobren una suggeridora significació, capaç de recrear sensacions i insinuar tantes a través de la mirada. Les instantànies que s'han presentat a concurs s'han captat i revelat d'acord als procediments fotogràfics convencionals.

L'exposició romandrà oberta fins el 28 de novembre. Són mans per a mirar-les. Que els seus ulls ho disfruten.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 457

text EL LECTOR

Ací, com a les peces de Jacinto Benavente, se masca la tragedia. No cal tenir els dons de la pitonisa Lola ni del senyor d'Ocón el del canal 56 per endevinar que ben aviat en passarà una de grossa. El nostre senyor alcalde, tan ben fotografiat en una pose que li és ben natural a la portada, sembla decidit a provocar una debacle municipal que obligue l'oposició a precipitar el desenllaç de la funció. A jutjar però per l'actitud dels membres del consistori allò que es representa sembla més un sàinet proper al vodevil esperpèntic que una obra seriosa. Jaime Mundo, protagonista i galan principal, fa mutis pel foro i deixa amb la paraula a la boca els secundaris Guzman i Escuder i aquests, desbordats davant les innegables aptituds escèniques de la nostra primera autoritat, pensen que ells no hagueren sabut dur a terme mai una provocació d'una magnitud tan considerable. I mire, senyora Garcia, que me n'he fet tips de riure en veure les disbauxes festives que en els darreres anys s'han muntat a Peníscola o a Vinaròs, però és que qualsevol dia d'aquests els superarem a tots.

Aquesta setmana m'he comprat tots els setmanaris d'informació local. Els quatre, sí, he estat jo. L'únic que s'ha banyat -o s'ha enfangat, no ho sé- ha estat una vegada més el seu. Ací es reparteix estopa a tort i a dret. Jo mateix m'he quedat sorprès de la vehemència fins i tot de la meua darrera missiva. I és que no n'aprendran mai. Els convindria saber, senyora meua, que en aquest poble hi ha una sèrie de

temes que són tabú. No se'n pot fer cap comentari perquè de seguida passes a convertir-te en un enemic de la pàtria. A vore. Que siga, per favor, la darrera vegada que es posen amb les penyes, que siga la darrera vegada que es posen amb el pavelló i que siga, per exemple, la darrera vegada que fan el més mínim comentari irònic sobre el món faller. Vostés no sortiran mai de pobres, tenen vocació d'oposició, fins i tot d'oposició de l'oposició. Home, és que no pot ser, no es pot anar per la vida dient tot allò que un pensa que s'ha de dir, s'ha de ser políticament correcte i si, és un dir, pensen que el Psoe i el Bloc no estan a l'alçada de les cir-

“Que siga la darrera vegada que es posen amb les penyes i les falles”

cumstàncies doncs poden dir, simplement, que estan a l'expectativa i que no volen posar entrebancs al progrés de Benicarló. No sé, és un exemple.

Més li'n diré. Vostés pensen tal i com he assenyalat abans que això de la moció de censura, gràcies a les provocacions i ineptitud del govern municipal, està al caure, però a mi em sembla que està tot més verd que una ceba porrina. Escuder diu que no, que amb una o dues legislatures en té prou, Guzman que no sap si seguirà... tots fugen d'estudi. Que sí, que ho haurien de parlar, que això se'n va de mare... i d'ací a no res ja estarem a mitjan legislatura

i ens pot passar com als conills de la falla.

Estic desitjós de llegir l'opinió de Robes d'aquesta setmana. Segur que ell dispararà amb pólvora de rei.

El pelegrí torna a un dels seus clàssics leitmotifs: les fletxes. Ara es tracta de fletxes urbanes i com que ell ha demostrat abastament que té el sentit de l'orientació en aquella part en què l'esquena perd la dignitat del seu nom es perd fins i tot per dins dels pobles. Ja passa ja això que comences a pegar voltes i sempre acabes al mateix lloc.

Em segueixen encantant les preguntes que formula Pere Bausà. Diu: "Els tot terreny, automòbils sostenibles?" Home, amb aquest titular si no fóra perquè sé la quantitat d'informació que m'aportarà la lectura d'aquesta pàgina, m'ho haguera deixat córrer. No sé, m'haguera agradat més alguna cosa com ara "Els tot terrenys i l'estalvi de petroli" o fins i tot "Els tot terreny: psicologia del nou conductor".

Haurem de fer-nos un pensament i renunciar a les memòries de les senyores tristes de vida despistada de què ens parla San Abdón. Els diaris en van plens, a les tertúlies radiofòniques no s'ho acaben i és que Gabo, faça el que faça, té l'èxit assegurat. Jo, com sempre, li faré cas al nostre crític i em decantaré per propostes més edificants.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA. M'haguera agradat poder llegir alguna cosa de l'actuació del grup Jerez Texas de divendres passat. Però, en fi, vosté sabrà què és important i què no.

Serà patrimoni del poble

L'Ajuntament de Benicarló ultima la compra de la casa del Marqués, un dels més importants bens patrimonials amb que compta la ciutat.

L'adquisició de la casa va ser inclosa als pressupostos per l'anterior regidor de Cultura, el nacionalista José Luis Guzmán. Els grup socialista es va oposar a la compra, perquè considera que no és una prioritat. L'actual responsable de l'àrea, Francisco Flos, ha dit que l'arquitecte municipal ha valorat el solar en més de 900.000 Euros, i que existeix un acord verbal amb els propietaris per adquirir la casa per una quantitat pròxima als 200 milions de les antigues pessetes. Ara, cal completar

l'expedient amb un informe que reflexe el valor patrimonial i històric de l'immoble. La redacció del mateix ja ha sigut encarregat a la

direcció general de Patrimoni.

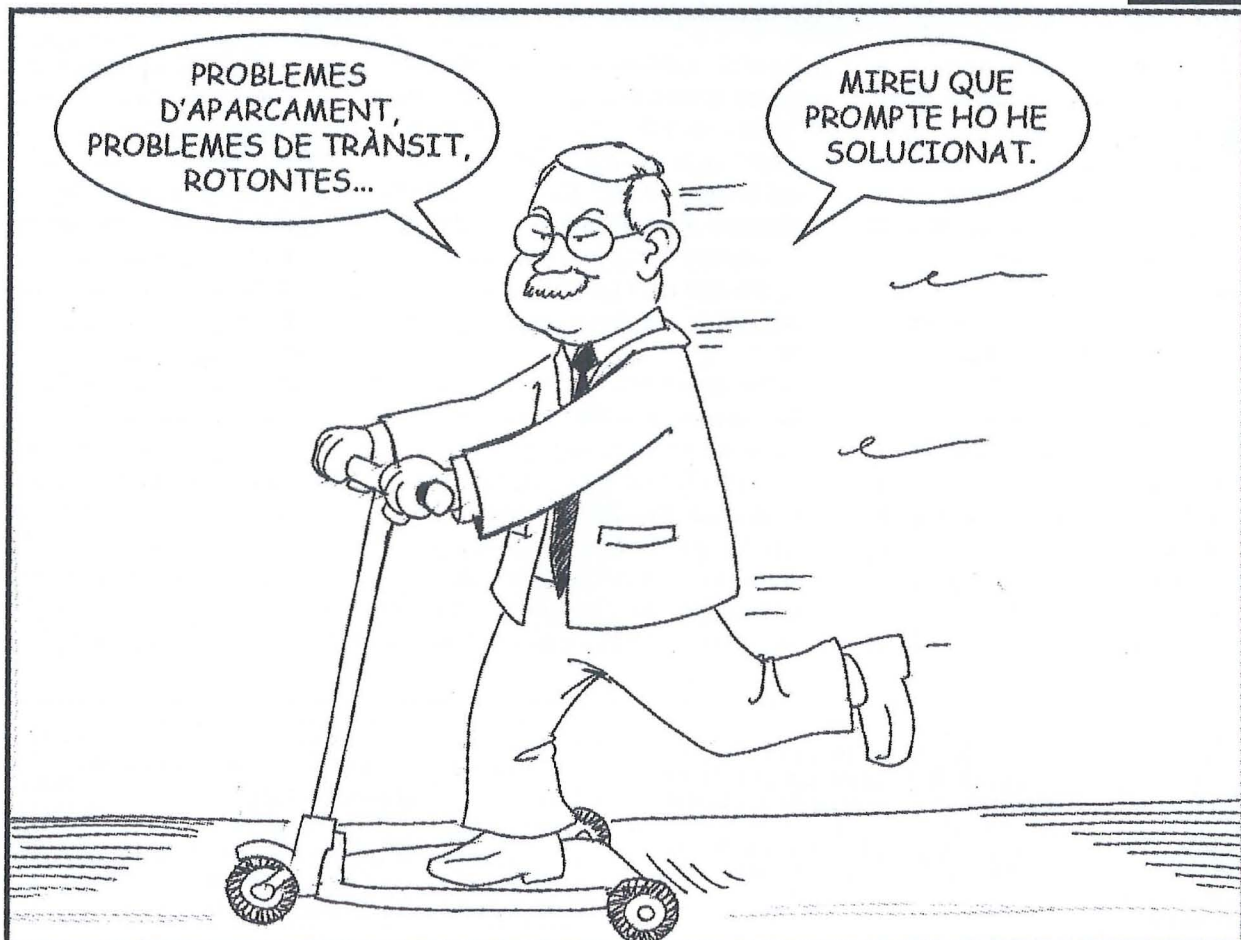
La casa del Marqués constitueix un dels principals valors patrimonials de Benicarló. La cuina, decorada amb ceràmica valenciana del segle disset, és un dels millors exemples d'este tipus d'ornamentació de tot el País Valencià, i conforma, amb la resta d'estances, un conjunt d'un altíssim valor històric i etnològic.

L'estructura exterior de l'edifici conserva les característiques típicament renaixentistes de les mansions senyorials de l'època, i és el millor i més valuós exemple que queda en Benicarló. Si l'expedient tira endavant, i es formalitza la compra, serà patrimoni del poble.

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

Problemes, jo ...

Sieteymedio

El divendres 5 a la nit el nostre equip es va desplaçar al port de Benicarló per a gaudir d'una vetllada musical en un pub.

És molt d'agrair escoltar musica en viu en un bar, ja que així es pot fumar i beure fins a calmar la nostra set, que no és poca després d'una setmana intensa de treball. El Bosc és un local meritori ja que es preocupa de preparar agendes culturals per als noctàmbuls, gent amb inquietuds i ociosos en general, cosa que cada vegada és més difícil de trobar en la nostra societat.

A més a més, veure actuar un grup en directe en un espai tan reduït com un bar, propicia el contacte i calor humana i fa que les melodies entren millor al nostre esperit, gràcies també als efectes etílics dels combinats que ens anem administrant. Tot plegat ajuda a relaxar-nos i no angoixar-nos pel nou president dels EUA o de la salut d'on soterren al Yasser Arafat.

El grup Sieteymedio prové de la nostra cantera i encara que

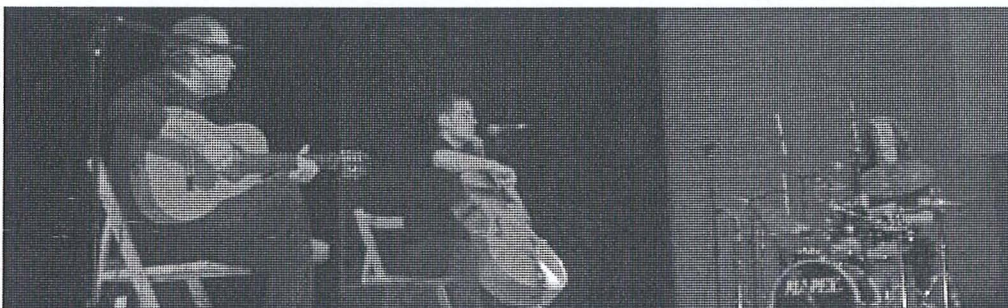
porten uns quants anys tocant, es el primer concert que fan a Benicarló. Ens han recreat amb les seves cançons amb un to pop molt intimista que ens recorda en certa forma el grup Los Piratas encara que ells no se senten molt identificats amb aquestos.

Quan han finalitzat el concert, i després de la forta ovació que els han obsequiat les seves fans incondicionals de primera fila, ens han adelitat amb un Rock & Roll molt animat en què amb mirades de certa complicitat cap a les incondicionals, anaven repetint la tonada: "...poco buena estas tia, poco buena estas".

text THE CAPTAIN OF LOVE

Jerez-Texas

Una altra volta el mateix, programar un concert a l'hora del partit de primera. Si el públic de jazz ja és de per si reduït, tot plegat, fa que encara hi hagi menys assistents. Jo també vaig haver de traïr la meva afecció i em vaig quedar amb el dubte i la tensió de si havia o no fet bé la travessa. Així és que a la mitja part del partit vaig marxar ràpid cap a l'auditori i ja havien executat dos temes.

El trio Jerez-Texas, afincats a València, ens presentava una formació un tant singular per a un grup de jazz amb: xelo, guitarra i percussió, però resultava efectiva fent la seva particular fusió de flamenc i jazz.

Jesús, el percussionista, a més de la

bateria, utilitzava altres instruments de percussió molt gitanos com ara el "cajón" que donava un ritme molt flamenc a la banda. Matthieu, violoncel·lista d'origen francès, a voltes deixava l'arc de banda i es dedicava a colpejar dolçament el xelo com si es tractés d'un guitarró. I què més es pot afegir del virtuosisme del guitarró?

Totes aquestes aportacions van fer que aquesta fusió resultara molt rítmica a l'hora d'interpretar els seus temes. També van aprofitar, com qualsevol grup de jazz que se precie, per fer uns quants homenatges, adelitant així el públic amb versions com ara "Spain" de "Chic Corea" o el clàssic bolero "Bésame Mucho" amb un

estil molt personal que donava un aire molt fresc i un ritme que s'encomanava al públic.

Com sempre, quan comences a submergir-te i deixar-te transportar per la música, ja no penses ni en el futbol ni en altres mals de cap de la teva sòrdida vida, et trobes que no es pot ni beure, ni fumar, i una altra volta torna la frustració, com deia Mick Jagger: "always suffering"

La vetllada va complaure els assistents i al final del concert una gran ovació per demanar un bis. No va ser així i ens vam haver de conformar a comprar el cd de JEREZ-TEXAS amb l'autògraf dels tres músics.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO,
TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
BAUSÀ, VICENT B
NATALIA SANZ
LLUCH, RAMO
JOSEP V. TAUS
COSTA
Fotografies/ NATA

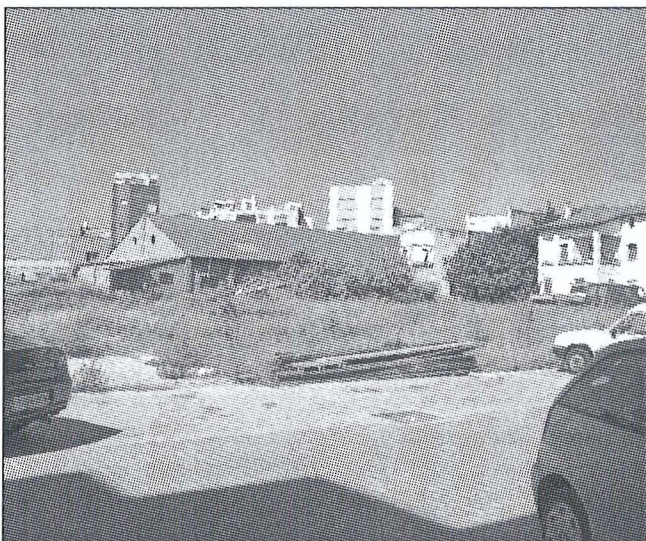
Tolito

Res hi ha més avorrit que no protestar una actuació de l'autoritat. Res més insípid que la redacció d'un escrit que mostra l'acord amb l'establiment d'un impost municipal. Guardar-se la pròpia bilis és igual que veure un partit de futbol on els jugadors són educats cavallers. Qui s'atreveix a increpar un contrari que parla de vostè? Com descarregar sobre ell les frustracions d'un treball rutinari i poc gratificant? Com fer que el pobret pagui les factures que ens ha carregat la vida?

Hi ha qui pensa diferent i disfruta veient sempre els aspectes positius a assenyalar. Qualifiquen la crítica excessivament continuada de malaltissa. Són els amics optimistes. Diuen que el cinisme pel cinisme amarga la llet i alerten del perill d'acabar boig i amb mania persecutòria. Recomanen doncs teràpia positiva i lletres relaxades.

Davant aquest diagnòstic res queda més que positivarse i llençar lloança en benefici de la salut perduda. Declaro així plena adhesió i conformitat amb la taxa imposada pel govern popular i l'oposició per a cobrir les despeses de les bodes civils a Benicarló. Ara bé, si em permeteu un consell, eviteu pagar-la. Als enterraments i les bodes no s'ha de ser mai protagonista. Un discret paper secundari resulta més agraït.

Veïns de la plaça Mestres de Montesa de Benicarló van presentar el mes de maig passat una instància a l'Ajuntament en la qual expressaven el seu malestar

JOSEP BARBERÀ, PERE ORRÀS, XAVIER BURRIEL, EL MUSSOL, CARLES N PARÍS, OLGA LLUCH, TOLITO, JUAN CARLOS I EL SAMARUC LIA SANZ I JUAN CARLOS COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

ULTIMA HORA

Un incendi de grans dimensions va declarar-se la nit de dimarts al paratge del Puig de la Nau, en el terme municipal de Benicarló. El foc va arrasar set hectàrees de matoll, coberta vegetal, i algunes zones d'arborat, però no ha afectat al poblat ibèric del Puig, un dels millors conservats de la mediterrània ibèrica. Les fortes ràfegues de vent van complicar les tasques d'extinció, en les que van col·laborar nombrosos efectius de les brigades rurals d'Alcalà, Sant Mateu, Ballestar i Morella, així com dos dotacions del parc de bombers de Benicarló.

El vent, que bufava amb una velocitat de fins 80 km/hora, va desaconsellar l'utilització dels mitjans d'extinció aèria. Les fortes ràfegues van fer témer que l'incendi pogués estendre's, però l'efectiva actuació dels bombers va aconseguir controlar el foc a primeres hores del matí de dimecres. A les onze, romani en al Puig tres brigades d'extinció. Calia vigilar que la força del vent no revifarà les flames.

Reconversions

Foto denúncia

pel lamentable estat d'aquest indret. Feien constar que el carrer està quasi a les fosques perquè una bona part de les faroles estan trencades i/o no funcionen i que tot i haver els espais reservats pertinents, no hi ha cap arbre plantat. A més, el carrer dista molt de la consideració de peatonal, tal i com està catalogat. Els vehicles hi circulen i hi aparquen lliurement, i com a conseqüència d'això, el carrer no es neteja, es dificulta el pas de vianants i l'accés dels veïns a les vivendes. En definitiva, la plaça no existeix com a tal; és només un descampat amb ferros, herbes i llenya seca on campen lliurement les rates i juguen els xiquets sense les mínimes condicions de seguretat.

Aquests veïns demanaven que els fóra comunicat l'estat exacte d'urbanització de dita plaça i que l'Ajuntament prenguera les mesures necessàries perquè la zona quede urbanitzada d'acord a la seua catalogació de zona peatonal. A hores d'ara ni han rebut cap resposta ni s'ha pres absolutament cap mesura per modificar-ne la situació.

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Una nova font d'energia, l'eficiència energètica (1)

A les 3 de la matina-
da del diumenge 31
d'octubre passat,
vam endarrerir 1 hora els
nostres rellotges amb l'entra-
da de l'horari europeu d'hi-
vern. El canvi d'hora està
regulat per la Directiva
2000/84/CE: l'horari d'estiu
comença el darrer diumenge
de març i el d'hivern el darrer
d'octubre. Trobem antecede-
dents d'aquests canvis a
principis del segle XX. A
l'Estat Espanyol, es realitzà
per primera vegada a 1918
per a estalviar carbó. Els
següents anys s'aplicà de forma
intermitent i s'abandonà a
1950. Amb la crisi del petroli de
1974, es tornaren a instaurar a
tota Europa.

Els canvis d'hora cerquen l'estalvi energètic, amb un millor aprofitament de la llum solar, però hi ha moltes veus que dubten de la seva utilitat. El "Instituto para la Diversificación y Ahorro de la Energía" (IDAE) assenyalava que, des de març a octubre, s'estalvien un 5% del consum domèstic i un 3% del comerçial. Des del punt de vista mèdic, s'objecta que el canvi d'hora -més el de març que el d'octubre- és negatiu perquè traspasa el ritme vigília-son i causa problemes, sobretot, als menuts i a la gent gran. Un altre objectiu del canvi d'hora, segons l'IDAE, és la conscienciació envers l'exagerat consum d'energètic actual i les seves conseqüències.

El petroli i la resta de combustibles fòssils són les fonts energètiques del món actual. Segons l'Agència Internacional de l'Energia, la demanda mundial d'energia creixerà un 60% fins 2030. L'increment de les emissions de diòxid de carboni (CO₂), gas responsable del canvi climàtic, també serà del 60% si encara són els combustibles fòssils la font energètica predominant. Les pujades fortes de preu del cru i els problemes ambientals associats al seu ús -canvi climàtic, pluja àcida...- han forçat els països occidentals, màxims consumidors, a buscar noves fonts d'energia com l'energia nuclear, gas natural o, darrerament, les renovables.

Possiblement, la font energètica que tenim més a l'abast és l'eficiència energètica, l'obtenció d'un servei amb el mínim consum d'energia. L'ús racional del transport públic i la conducció eficient "produirien" un 25% de l'energia consumida en aquest sector. Una bombeta de baix consum dona la mateixa llum que una d'incandescència amb una quarta part d'energia gastada.

La principal teorització de l'eficiència energètica aparegué a l'informe "Factor 4: Objectius per a un

Desenvolupament Sostenible", encarregat pel Club de Roma a l'Institut Wuppertal del Clima, Medi i Energia i publicat l'any 1996. S'afirma que es pot aconseguir el doble de riquesa o serveis amb la meitat de recursos amb l'aplicació de tecnologies ja disponibles en l'actualitat. L'informe proposa 50 casos concrets -il·luminació, calefacció, transport...- en què es pot obtenir el mateix producte final amb la quarta part de recursos. Factor 4 planteja la revolució de l'eficiència amb un estalvi de recursos i en,

conseqüència, major rendiment econòmic. Sovint, els economistes creuen que allò que més rendible s'imposa de forma espontània, però no és així quant les tecnologies eficients. Els recursos abundants i barats, les inèrcies empresarials o la manca d'informació distorsionen el funcionament del "mercat".

Un objectiu important, de l'òptica capitalista, és l'increment en el volum de producció, més que en l'eficiència del servei. Per exemple, les empreses subministradores d'energia han estat obsessionades en produir i vendre energia quant el que desitja el client és un servei, aigua calenta o il·luminació, no quilovats-hora (kWh). Cal posar el punt de mira en el producte final, en el servei no en l'energia elèctrica generada. Aquesta nova visió aparegué per primer cop amb la crisi del petroli de 1974 i començà a cercar-se la minimització de la despesa energètica; a Estats Units nasqué el concepte de "negavat" o vat d'estalvi energètic. S'adonaren que era més barat la inversió en eficiència energètica que no la construcció de costoses centrals de generació d'energia. Així, diverses companyies elèctriques nord-americanes van promoure la substitució dels aparells i bombetes elèctriques per altres més eficients.

Des de l'1 de gener de 2003 la comercialització d'energia elèctrica està oberta a la competència a l'Estat Espanyol. Nosaltres, com a usuaris, podem contractar el servei elèctric amb qualsevol empresa espanyola, i en un futur proper, amb europees. Les estratègies comercials de les grans empreses elèctriques han sigut ben diferents. Per una banda, Endesa i Iberdrola l'han basada en l'energia verda, la garantia que l'electricitat consumida pel client és de fonts renovables. Unión Fenosa, en canvi, ha optat per l'eficiència energètica amb el lema: "l'energia més neta és la que no es consumeix".

Pere Bausà

Fer pena

La guillotina

text ROBESPIERRE

Després d'haver-me ficat filosòfic en la meua última col·laboració és hora de tornar al solc. I com no, el galliner esvalotat de la Casa Gran, dóna a entendre que estem en el preludi de grans canvis existencials, substancials i, probablement, substanciosos per a alguns.

Comencem pel principi. La setmana passada és va donar una cosa curiosa al ple ordinari de cada mes. Molts seguidors de l'equip de futbol sala benicarlando van abarrotar la sala de Plens de la nostra Casa Gran, per veure i donar suport, suposem, a la votació que havia de donar el vist-i-plau a les obres de remodelació, suposadament il·legals segons l'oposició fins llavors, del nostre pavelló polisportiu.

Vaja per davant que em pareix molt lloable el que ha fet aquest equip de futbol sala, però això d'arreglar el pavelló només perquè a aquesta entitat, privada, li fes falta, no ho veig massa correcte. Altres entitats, òbviament, ara, amb menys renom, segurament tenen els mateixos drets i els toca, o fugir d'ací, o racanejar per aconseguir un mínim d'espai d'entrenament en eixe pavelló. Des del meu punt de vista les necessitats sempre s'han de veure en conjunt, en aquest cas per a tot un col·lectiu d'entitats. Sempre serà més just.

Però no voldria que confonguéreu les coses. Com sempre sol passar, quan la incompetència política es fica pel mig, les coses es trauen de lloc i el que s'hagués pogut fer correctament, va i es fa rematadament malament. I no em refereixo a les obres, que suposadament estaran bé, tècnics té l'ajuntament per a verificar-les, sinó a tot el procediment.

El greu d'aquesta història va començar amb la cabotoneria del PP per voler fer les coses per d'allonses i no respectar els procediments legals de contractació de les obres: començant sense pressupost, sense licitació, sense respectar els terminis legals i acabant amb un pressupost que s'ha sabut quan les obres ja han estat acabades. Pitjor, impossible.

Mentre, l'oposició, crítica, es dedicava a ficar entrebancs pel camí, recriminant tot el que el PP estava fent malament. Dedicant-se, com vulgarment diríem, a traure-li els colors al PP; ficant-lo "a parir" en tots el mitjans de comunicació: que si fa les coses al dictat dels interessos privats, que si fa les obres de manera il·legal, que si això és un greuge cap a la resta de persones que demanen permisos, que si... Durant uns quants mesos, el que menys els va sobrar quan parlaven del tema en qüestió eren els qualificatius, i no precisament de lloança.

Però... la sorpresa encara estava per arribar, en el moment de la votació de l'aprovació d'aquestes obres, el PP, òbviament, va votar a favor (amb la irregularitat que això suposava), però el PSOE i el BLOC, oh sorpresa!, va i s'abstenen. Sí senyors, acaben donant cobertura a la irregularitat que ells mateix, tan ferotgement, havien criticat. Amb la seua abstenció és com si hagueren votat a favor. La majoria simple dels vots, únicament favorables del PP, va fer que s'aprovesen les obres.

Aquest canvi, motivat, suposo, per un rampell de "bona voluntat", imaginem, i no precisament cap el PP (al qual havien criticat durament), els deu haver fet oblidar la medalla de la coherència que tant han pregonat, que ells, PSOE i BLOC, sí que farien les coses de manera legal. Segurament tots els seguidors del futbol sala benicarlando que es trobaven a la sala de Plens, devien respirar tranquils..., igual que els regidors del PSOE i del BLOC, en veure com tot acabava tan bé. Ara, "tots són benicarlandos i diuen sí al pabelló".

A la fi, l'única cosa que no s'ha respectat ha estat la legalitat. Quanta hipocresia.

Parafrasejant Tolito i el còmic (encara que aquest últim siga un dibuix), un pollastre dóna per a molts. Quina pena.

Per cert, se m'oblidava, que us pareix la provocació final de Mundo, abandonant el Ple i deixant l'oposició amb la boca oberta per anar-se'n de sopar PePero? Deu estar fent punts perquè li fiquen d'una vegada la moció de censura? Ja en parlarem.

Una cooperativa de referència

text REDACCIÓ

La cooperativa de Benicarló s'ha situat, pel seu volum de negoci, en el primer lloc de les empreses cooperatives de Castelló, i entre les sis primeres del País Valencià. La qualitat del producte, la diversificació

de l'activitat, i una política de negoci basada en la idea de que no hi ha sectors en crisi, sinó empreses en crisi, han fet de Benihort un referent en el món agrari valencià.

Ara, la Confederació de cooperatives del País Valencià, ha reconegut els mèrits de l'empresa, la qualitat de la producció i el res-

pecte per l'entorn, que inclou iniciatives per evitar la contaminació per fitosanitaris.

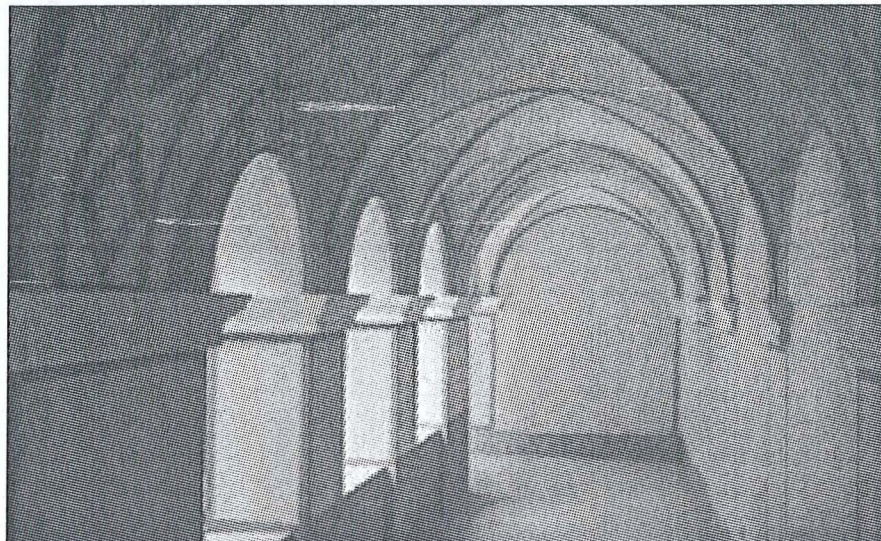
Amb el reconeixement de la confederació, la cooperativa de Benicarló es consolida com un punt de referència en el panorama agrari valencià.

Solució a les humitats del Convent

text NATALIA SANZ

El Centre Cultural del Convent de Sant Francesc de Benicarló contarà amb dues sales d'exposició permanent. Francisco Flos, regidor de Cultura, ha explicat que la tècnica encarregada d'engegar el complex museístic, Ana Meseguer, ja es troba planificant les dues exposicions que de manera permanent es podran visitar en el centre. D'una banda, en la primera planta s'exposarà la Història del Convent, des de la seva fundació pels franciscans fins a l'actualitat.

En una altra de les sales, s'exposarà el llegat que els ibers van deixar a Benicarló. Referent al muntatge d'aquesta exposició, Flos ha explicat que "s'han reclamat a la Diputació de Castelló les peces que tenen del poblat del Puig", entre les quals es troba un Kilix i el Tresor que es va descobrir en una de les campanyes d'excavació. La resta de dependències de l'antic convent quedaran com sales d'exposicions temporals. En aquest sentit, l'edil de Cultura ha desvetllat que s'han iniciat les converses amb el Consorci de Museus perquè el complex museístic es convertisca en una espècie de subseu permanent d'aquesta entitat, a través de

la signatura d'un conveni que permetria que Benicarló estigués inclòs de manera permanent en la xarxa del Consorci.

D'altra banda, el museu contarà amb un centre de documentació històrica, dotat de planoteca, fototeca i discoteca, encara que en aquest cas, Flos no està segur de poder inaugurar-lo a l'una que el centre cultural. Flos ha reiterat la voluntat del consistori d'inaugurar el complex "al juny de l'any que ve, encara que no estiga funcionant al cent per cent". En aquest sentit, ha anunciat que es convocaran dues places de tècnic amb destinació a l'engegada del Museu i la d'un conserge.

La dotació pressupostària necessària per a convocar les places serà consignada en els pròxims

pressupostos municipals. Les obres d'adequació de l'antic convent estan pròximes a finalitzar-se. En l'interior, s'estan donant els últims detalls a les instal·lacions, mentre que en l'exterior, queda encara per solucionar el problema d'humitats que presenten les façanes.

En aquest sentit, l'edil de cultura explica que "es resoldran mitjançant l'excavació d'una rasa que recorrerà el perímetre de l'edifici". Una reixeta instal·lada sobre la rasa permetrà que els murs estiguin constantment ventilats. Les obres començaran quan es resolga l'adjudicació, després d'haver sol·licitat el consistori tres pressupostos a diferents empreses.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano

Exposició: Avda. Magallanes, 1

Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142

Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

El Camí del Salvador

Etapa 9.- Per ací no va ningú

Lleó - Carbajal de la Legua - Valle - Villalbura - Cabanillas - Cascantes - La Robla - Puente de Alba - Nocado - Pola de Gordón

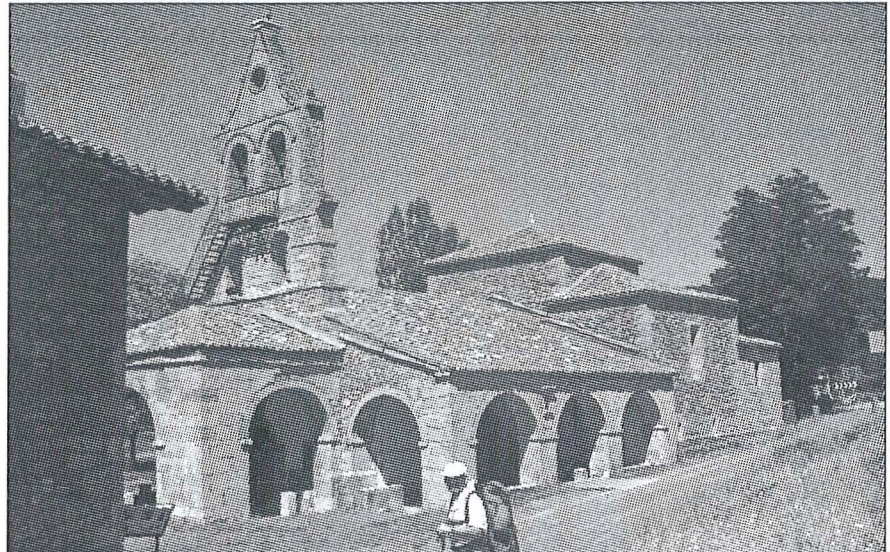
text TONYO FIBLA

Quan ens dirigim cap a San Marcos per a agarrar l'avinguda de los Peregrinos algú ens va seguint, si estirem el pas, l'estira, si caminem més suaument, també ho fa. Quan ve el desviament dels camins, ens segueix. Ens girem, l'esperem i li preguntem on va. Ens diu que fa el Camí. Quin? En veure que pretén fer el francés li diem que ha d'agafar el pont que nosaltres anem cap a Uviéu; de totes maneres si vol venir amb nosaltres ho pot fer. És una peregrina, i es veu que té temor d'anar sola. Se'n va amb més temor que vergonya i nosaltres entrem el l'avinguda, al cap d'uns pocs metres, veiem les primeres fletxes indicant clarament Uviéu.

Quan s'acaba l'avinguda entrem en un herbassar. Tal i com ens anem allunyant de Lleó el camí es va arreglant i convertint-se en un paratge preciós, tot a la vora del riu Bernesga. De totes maneres, primer, ens toca passar per una zona prou lletja.

Després de passar pel llarguíssim poble de Carbajales que és la zona d'urbanitzacions de Lleó entrem en una pista que discorre entre carrasques i roures. Unes fletxes grans i molt visibles ens desvien cap a la dreta on no es veu cap camí definit però cal seguir amunt. Comencem a pujar mirant les marques grogues que veiem per terra. Ens perdem. Perdem el caminet. Vicent busque per baix i jo per dalt. Al cap d'uns minuts li pego un crit, ja he tomat a trobar la senda. Les vistes sobre el riu són magnífiques! Parem a esmorzar a Cabanillas, poblet on no hi ha res: 3 magdalenes i un glop d'aigua de la font.

Seguim en direcció a La Seca, que deixarem a l'esquerra, per la magnifi-

ca senda. Veure que el camí està suficientment marcat (si posaren alguna fletxa més tampoc estaria malament) i que és tan bonic ens anima molt.

Entre Cascantes i Llanos el camí està més confús però en cap moment ens equivoquem. Quan tenim un creuament i no hi ha marca usem la lògica i fins ara ens ha anat bé. L'única pega d'aquest tram és que tenim sempre al davant la central tèrmica de La Robla.

Deixem La Robla a la dreta sense entrar i anem cap a Puente de Alba sense veure una marca. Ací en tornem a veure. Parem a l'ermita del Buen Suceso i finalment, a les 14:05 entrem a Pola de Gordón.

Aquest últim tram m'ha fet mal el peu i no he caminat massa bé però he tirat com he pogut, a més ja estic cansat. Ha estat un dia calorós i pesat.

Anem a l'ajuntament a buscar alberg. No en hi ha però segons les nostres informacions normalment deixen algun lloc per a dormir als pelegrins. Ens fan esperar un poc ja que han de buscar les claus i demanar

permís a l'alcalde. Ens porten al poliesportiu que està molt net i en bones condicions. L'únic que ens demanen és que demà a les nou estiguem fora. Ja poden estar tranquils que a aqueixa hora ja en portarem més de dues a les costelles.

Preguntem per un que va passar ahir. No sap ningú res. Venint li deia a Vicent que si no és una persona avesada a caminar i a seguir camins per muntanya el pelegrí que portem davant se n'ha reulat cap a Lleó o bé ha agarrat el primer autobús que ha trobat i se n'ha anat directament a Uviéu. Per ací ja fa temps que no passa ningú. Avui no hem tingut a ningú que ens marege i per tant el dia s'ha fet molt més llarg. No és que enyore a la manya, però entre la manya i no ningú no sé que és pitjor. Una cosa està clara, el món està mal repartit. No confio massa en trobar a ningú fins a Oviedo, però en agarrar el camí Primitiu, suposo que ja trobarem algun que altre pelegrí o pelegrina.

31 de juliol, dijous

Cap de setmana

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Divendres. Prop de vuit del vespre. Un home d'una edat surt d'un supermercat. Va capficat a tractar de desxifrar què diu el tiquet de compra. Porta dues bosses plenes, molt plenes, de menjar i beguda. Tot coses innecessàries, càstigs per a l'estómac i el fetge. I per a la sang, per a la sang també. No es treu del pensament com li han pogut volar més de mil duros (encara no s'acaba d'aclarir amb això dels euros) en llepolies i es promet que no ho farà més. Li dura poc el penediment i de seguida pensa que què, que total. En un acte de manifest incivisme fa una piloteta amb el tiquet i el llença al terra. Ara, amb la mà lliure agafa una de les dues bosses, la del mam. Pesen molt realment, hauria d'haver anat a comprar amb cotxe. I també amb la dona. S'atura en un pas de vianants, gira el cap a l'esquerra i es torna a descollonar amb el senyal que diu "carga y descaga". Se'n riu tot sol mentre espera que algun cotxe es compadesca de la seua situació i el deixi travessar. Ja han passat de llarg més de deu vehicles. Tots l'ignoren. Però no té pressa, només que les bosses li pesen massa.

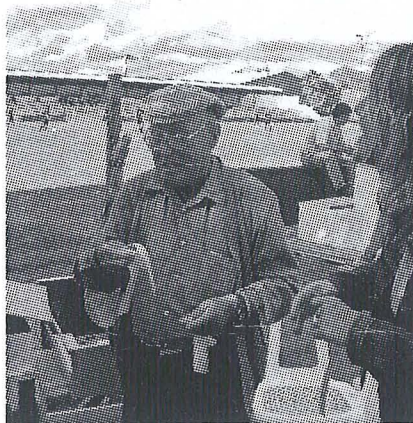
A l'altra banda de carrer un jove es baralla amb un mòbil. Burxa que burxa i no se'l posa a l'orella. Sembla que tant se li'n fume que s'aturen o no els automobilistes, està capficat en l'aparell. La nòvia no sap que avui lliura. Es posa el telèfon a la butxaca dels pantalons d'una manera compulsiva. Sense solució de continuïtat se'l torna a treure. Torna a burxar. Porra una altra vegada. No es desespera. Mira a vore si pot travessar, però ara ja no se l'amaga i continua amb el telefonillo a la mà.

L'home d'una edat carregat de

bosses pesades i el jove del mòbil es creuen tot just al bell mig del pas de vianants. L'home deixa les bosses a terra i el jove fa l'acció de desconnectar. Es posen a xerrar.

Què passa que no estàs entrenant? És que juguem demà, al camp del Saguntino, sap? I què, com està això? No sé, hauriem de guanyar, no? Ja toca, fora encara no hem passat de l'empat... físicament estem bé, però a les segones parts... escolte'm vosté no troba que aqueixes bosses li pesen massa?

Diumenge. Prop de vuit del matí. L'home d'una edat du posat

el xandall dels caps de setmana i es passeja per l'avinguda del Papa Luna en direcció a Peníscola. Fa geloreta i duu una trenca que es va comprar fa un parell d'anys, quan pesava vint quilos més. Li va gran com una sària però li fa el seu paper. Camina a passes llargues, rítmiques, d'una mateixa llargària. La metge li va dir que havia de caminar molt i ràpid si no es volia prendre pastilles per això del colesterol. Ahir va fer un excés i es va menjar un munt de llepolies que s'havia comprat divendres i, a més, va beure. Ni una mica més del que tocava ni solfes, va beure. Era precis que sortira a desengreixar. Ben a gust s'haguera quedat al lliit, s'ho passa bomba escol-

tant ràdio tele taxi. Però ell és un home disciplinat i si convé morirse d'una pulmonia abans que d'una pujada de colesterol, es mor d'una pulmonia i ja està. Quan arriba al bar Las Delicias se'n recorda que el Benicarló havia jugat ahir. Vaja, com li agradaria saber-ne el resultat. Al Barranquet s'asseu en un banc i s'entreté llegend un cartell que parla de zones protegides i d'alt valor ecològic.

Pel carril bici, en direcció a Peníscola, es passeja un ciclista perfectament equipat. Amb gorra i tot. Es va d'allò més a gust a aquestes hores del matí. No hi ha ningú i sap que no s'haurà d'aturar a cap rominguera. Quin goig. Espera els caps de setmana amb deler, sent com li pega el garbinet a la cara, sent una agradable sensació de llibertat.

L'home d'una edat s'alça del banquet. L'èmul d'Anquetil ha de frenar bruscament per no endur-se'l per davant just al bell mig del carril bici. Se'n riuen tots dos. Es posen a xerrar.

Que vas anar ahir a Sagunt? Sí, home, ja ho saps que sí. I què? El de sempre, a la primera part bé, però a la segona, no sé que estem bé, però... escolta'm, no trobes que eixe tabardo et va massa gran?

LA NOTA. Fàcil i grollera.

LA SENTÈNCIA. Patir.

ELS GOLS, TOTS ELS GOLS. Els mateixos de la setmana passada i de l'altra.

EN OTRO ORDEN DE COSAS CDB juvenil, 2 - Alboraià juvenil, 1. El proper partit el juguem a casa aquest diumenge contra els Consbur, a partir de les quatre i quart. A casa sí que guanyem, valdrà la pena pujar a vore-ho.

Nadadors G-1 a Castelló

text C.N. BENICARLÓ

Els nadadors i nadadores de la categoria G-1 del Club Natació Benicarló es van desplaçar este passat dissabte 06/11/2004 a la piscina municipal de Castelló. Des de Benicarló va partir un nombrós grup de persones (29) nadadors, entrenadores i familiars a Castelló on es disputaria la 3a prova de la temporada. Una bona actuació en general dels nadadors i nadadores, afrontant les proves amb un gran nombre de benicarlandos a les grades, desplegant afecte i ànims cap als nostres joves nadadors i nadadores. L'inici del G-1 comença amb bon peu, destacant plata i bronze de Ferrán Marza Roca (1:33.41) i Carlos Fuente Merino (1:43.50) en 100 m esquena masculí, plata de Lucía Piñana del Pino (1:39.79) en 100 m esquena femení, el bronze d'Adrian Adell Prats (46.13) en 50 m lliures masculins, plata i bronze d'Albert Astor Capafons (35.91) i Ferrán Marza Roca en 50 m lliures mas-

culins i plata de Lucía Piñana del Pino (39.91) en 50 m lliures femenins en la competició individual.

Respecte als resultats per equips, l'equip femení compost per Marina Herrero Bueno, Roser Lluch Calvet, Blanca del Olmo Cerda i Lucía Piñana del Pino van conquerir plata en els 4 x 50 Braça femenins (4:11.06) i un segon equip

compost per Mar Senen Gilabert, Balma Fernández Gellida, Esther Giner Olivé

i Margarida Bueno Alonso, en la mateixa carrera van conquerir el 4t lloc (4:52.43).

Li va tocar patir a l'equip masculí en els 4 x 50 m en braça (4:23,41) compost per Adrià Bosch Soler, Ernets Marza Climent, Jordi Curto Paya i Alberto Año Ros que va patir per aconseguir l'or en una carrera molt difícil i tècnica, que va acabar desqualificant a la resta dels equips participants.

4X4 Sáhara - Tornen de l'Atlas

text REDACCIÓ

L'expedició del quatre rodes club sport de Benicarló ja ha tornat a casa. Els set vehicles tot terreny han travessat una de les zones més àrides d'Àfrica, després de recórrer sis-cents quilometres de desert., sense cap tipus de vegetació. Però va ser la Serralada de l'Atlas, el principal obstacle que han trobat els expedicionaris. L'escarpat del terreny, i unes rudimentàries o inexistents vies de comunicació, no han posat

“*L'expedició va repartir material escolar, roba i medicaments entre els habitants de la zona*”

les coses fàcils als aventurers, ni als tot terreny, alguns dels quals han trencat els amortidors. Afortunadament, els mecànics de la zona, molt habilidosos i

acostumats a treballar amb escassos mitjans, han aconseguit reparar els vehicles.

Encara que els termòmetres ha arribat als 35 graus, els expedicionaris no han patit calor. Les característiques del clima, que allí es molt sec, han fet més agradable l'aventura.

L'expedició ha repartit material escolar, roba i medicaments, entre els habitants de la zona, que viuen en condicions extremes. Ara, el quatre rodes club esport, es planteja quin serà el pròxim repte.

XVI PREMIS LITERARIS
I D'HOMENATGE
ALAMBOR

BENICARLÓ
23 NOV. 04.

Parador de Benicarló, a les 8.30h del vespre, SOPAR DE LLIURAMENT DELS XVI PREMIS ALAMBOR I D'HOMENATGE

Lliurament del XVI Premi NARRATIVA ALAMBOR

Presentació **VICENT USÓ** ESCRITOR CONVIDAT, **Jaume Rolíndez Garayoa** esculptor i il·lustrador CONVIDAT.

Homenatges • **Distinció Científica Institut de Recerca Observatori de l'Ebre**, director **Dr. Miquel Torta**.

• **Distinció Cultural Ventura Pons**, director i productor cinematogràfic.

• **Distinció Cívica Joan Brusca**, secretari general de la Unió de Llauradors i Ramaders del País Valencià.

Presentadors de l'acte **Màbel Martí**, periodista del programa **El Club**, de TV3)

Jordi Maura, cap d'Informatius d'Éxit-Punto Radio d'Eivissa i Formentera

Reserva de tiquets (fins al dimarts 23 de novembre) **Llibreria Grèvol**, passatge de Sant Blai, 2 • Benicarló; tel. 964 47 56 98
Preu del tiquet: 33 euros (socis d'Alambor) i 35 euros (no socis) • Es regalarà un llibre als presents